

Cand a aparut mediarea?

Istoricul medierii

Texte foarte vechi atesta practicile de mediere inca din antichitate. Istoricii situeaza aparitia acestora in perioada comertului fenician.

In jurul anului 500 I.H. aparea pe papirusuri cuvantul "mesites" care facea referire la semizeul Mitra, cel care facea legatura intre divinitate si umanitate.

Romanii au folosit mai multe denumiri pentru persoanele care se ocupau de acest proces de mediere, precum: medium, interpolator, conciliator, interlocutor si in final, mediator.

In Evul Mediu, in unele tari practica de mediere a fost interzisa, iar in altele putea fi realizata doar de catre autoritatile centrale. In anumite culturi, mediatorul era considerat o persoana sacra, ce merita un respect deosebit.

In anul 1265, in lucrarea "Le roman de la rose" a autorului Jean de Menung, se regaseste cel mai vechi text care face referire la acest cuvant in limba franceza.

In anul 1382, imprumutat din latinescul "immediatus" este atestat cuvantul "imediat", in sensul de "direct si fara intermediari", iar in anul 1478 apare antonimul "mediat" care presupunea o actiune sau relatie mediata prin interventia unui intermediar.

Utilizarea cuvantului "mediere" este atestata in secolul al XVI-lea, in anul 1694, in dictionarul Academiei franceze cu sensul de: "destinat sa reconcilieze persoane sau parti". Utilizarea termenului s-a raspandit pe scara larga, inclusiv in literatura, ca de exemplu in fabula lui La Fontaine

“Vulturii si porumbeii” in care se spune: ” S-a folosit de mediere / Pentru a aplana o astfel de cearta”.

In 1907 la Haga s-a dispus ca in principalele obiective ale Conventiei pentru solutionarea pasnica a conflictelor internationale sa fie “mentinerea pacii generale” prin “bune oficii si mediere”.

In secolul XX, in vestul Europei se instituie medierea in principal in cadrul conflictelor de munca.